

Артиш Віктор

к.е.н, доцент

Національний університет біоресурсів і природокористування України
м. Київ

Артиш Назар

студент

Національний університет біоресурсів і природокористування України
м. Київ

ОСНОВНІ ШЛЯХИ РЕФОРМУВАННЯ МІЖНАРОДНИХ ЛІЗИНГОВИХ ВІДНОСИН

На старті XXI ст. міжнародна лізингова діяльність у світі стала сферою прибуткового бізнесу, а це обумовлює можливість зміни й оновлення матеріально-технічного забезпечення, товаровиробникам відкривається доступ до сучасної передової техніки та технологій.

В процесі дослідження встановлено, що міжнародний лізинг є та продовжує бути одним з найбільших джерел впровадження капітальних інвестицій у високорозвинених країнах, а також набирає швидкого зростання в країнах, що розвиваються. До того ж міжнародний лізинг допомагає оперативну та ефективно використовувати у виробництві сучасне новітнє обладнання чи техніку.

Варто наголосити про швидке розповсюдження фінансового лізингу за кордоном в аграрному секторі, а також про його високу ефективність. Цей вид лізингу затребуваний економікою різних країн завдяки різкому зростанню: інвестиційних потреб господарського комплексу; високих темпів технічного прогресу [1]. Головна передумова посилення лізингу – це оновлення основних засобів та мінімізація загальної вартості агролізингу, а також стимулювання розвитку агролізингових компаній із комплексом послуг для технологічного переозброєння сільськогосподарських підприємств [2].

В умовах гострої конкуренції міжнародний лізинг може стати додатковим і достатньо ефективним в аграрному секторі за умови пільг для іноземних лізингових компаній (зняти імпортне мито й ПДВ) [3]. Такі умови дозволили б розширити коло споживачів та зацікавити фермерські господарства. Тільки ефективність довгострокового майна лізингу (п'ять і більше років) може змінити розвиток економіки сільськогосподарських підприємств [4]. Також розширення лізингових послуг суб'єктів лізингу багато в чому залежить від форм регулювання лізингової діяльності з боку держави. Досвід регулювання міжнародного лізингу розвинутими зарубіжними країнами дає підстави говорити про те, що відсоток загального обсягу інвестицій становить там 20% і більше відсотків [5].

Зауважимо, що в законодавстві зарубіжних провідних країн часто визначають перелік умов, наявності яких певну угоду відносять до фінансового лізингу [7]. Він розглядається як одна з форм фінансування лізинговою компанією виробництва (вітчизняного чи іноземного) та подальшої передачі майна лізингодержувачу з можливим його викупом. А отже, реалізуючи такі умови договору лізингу потрібно сплатити лише збір (передоплата 5-10% початкової вартості майна), який значно менший, ніж орендна плата або ціна купівлі. Якщо вартість використання майна і термін договору співпадають, то при купівлі передача майна здійснюється за мінімальних фінансових розрахунків.

Для прикладу, у США державне регулювання лізингу здійснюється через форми опосередкованого правового регулювання, а саме розвиток лізингу там забезпечується: по-перше, значними податковими та амортизаційними пільгами; по-друге, законодавчим визначенням можливих суб'єктів лізингу; по-третє, застосуванням різноманітних його форм. Американська модель лізингу має власні специфічні напрямки в аграрному секторі, тоді як в Україні фінансовий лізинг має свої специфічні властивості (рис. 1).

Окремо зазначимо, що державне регулювання фінансового лізингу в Україні поширюється на декілька компаній (НАК "Укragролізинг" та ін.), але фінансова підтримка з боку держави досить мала (не більше 20% від потреби), або взагалі відсутня.

З метою забезпечення комплексного підходу до реформування лізингових відносин в Україні та міжнародного лізингу потрібно, насамперед:

- удосконалити нормативно-правове регулювання;
- ввести пільгове оподаткування міжнародного лізингу;
- розвинути інформаційну та навчальну інфраструктуру;
- створити умови економічного та організаційного забезпечення лізингу.

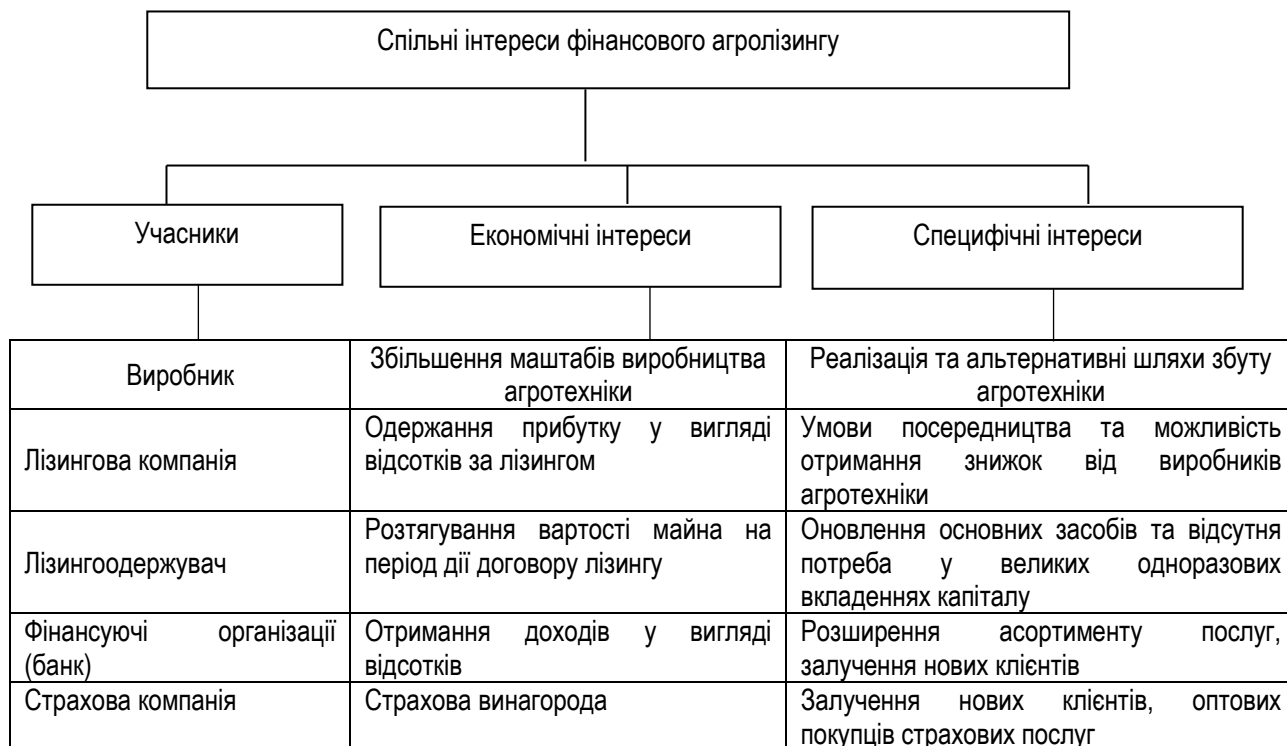

Рис.1. Інтереси учасників лізингових відносин

Міжнародний досвід доводить, що співвідношення ринкових і державних регуляторів лізингової діяльності має бути оптимальним. Встановивши чіткі законодавчі обмеження, держава повинна дозволити лізинговому сектору розвиватись вільно за ринковими принципами та законами.

Список використаних джерел

1. Внукова Н.М. Чи є можливості розвитку фінансового лізингу в Україні. URL : <http://www.leasing.org.ua>.
2. Захарчук О.В. Проблеми матеріально-технічного забезпечення сільськогосподарських підприємств України. Економіка АПК. 2014. №7. С.92–99.
3. Іонова М. М. Міжнародний лізинг як механізм інвестування в умовах кризового розвитку світової економіки. Вісник МНТУ: зб. наук. праць. Серія: Економіка. 2011. №2 (5). С. 112–117.
4. Корсун А.С. Дослідження економічної сутності лізингу та його значення в розвитку підприємств аграрної сфери. Агросвіт. 2015. №23. С. 53–57.
5. Корсун А.С. Особливості функціонування та розвитку лізингових відносин в аграрних підприємствах. Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України: [зб. наук. пр.] / НАН України. ДУ «Ін-т регіональних досліджень ім. І.М. Долішнього НАНУ»; редкол.: В.С. Кравців (відп. ред.). Львів, 2016. Вип. 1 (117). С. 124–127.
6. Макаров Р.Р. Удосконалення організаційно-економічного механізму забезпечення сільського господарства технічними засобами. Економіка АПК. 2019. № 5. С. 115–124.
7. The European Leasing Market in 2013. URL : <http://www.leaseurope.org/uploads/documents/stats/European%20Leasing%20Market%202013.pdf>